

[Ministeren for europæiske handelsanliggender.]

inden for EF lagt vægt på, at der sker en kraftig forøgelse af de midler, som fonden for europæisk valutarisk samarbejde råder over; fra dansk side er vi enige i, at det etablerede valutasamarbejde bør suppleres med en væsentlig forøgelse af kreditfaciliteterne inden for Den europæiske Fond.

Udvidede kreditmuligheder ved en udbygning af samarbejdet kan tænkes gjort afhængige af, at de enkelte lande påtager sig forpligtelser på den økonomiske politiksområde. Danmark vil ikke i almindelighed stille sig afvisende over for et sådant samarbejde om den økonomiske politik, forudsat at der ved udformningen tages rimeligt hensyn til de særlige forhold i de enkelte lande.

Jeg skal herefter omtale regionalpolitikken.

Samtidig med opbygningen af den økonomiske og monetære union er det naturligt, at der sker en intensivering af det regionalpolitiske samarbejde. Dette vil på ingen måde gøre de enkelte landes nationale regionalpolitik overflødig, idet regionalpolitik på EF-plan skal være et supplement til den nationale politik og ikke en erstatning. Målsætningen for regionalpolitikken skal være at modvirke en i geografisk forstand skæv økonomisk udvikling inden for hele EF-området såvel som i det enkelte medlemsland.

Et af midlerne hertil skal være oprettelse af en ny regionalfond, som skal finansieres over EF's budget. Kommissionen har for kort tid siden fremlagt en rapport om EF's regionalpolitik, hvori der redegøres for de regionalpolitiske problemer og mulige løsninger. Der er ikke i rapporten konkrete forslag til en regionalpolitisk indsats på fællesskabsplan, men det ventes, at Kommissionen i løbet af et par måneder vil fremlægge sådanne planer.

Regionalpolitiske foranstaltninger må ses som et modstykke til begrænsningen af handlefriheden på det valutariske område. Så længe visse EF-lande forbeholder sig deres fulde handlefrihed på det valutariske område, må man ikke forvente, at Danmark vil kunne tilslutte sig en væsentlig udbygning af det regionalpolitiske samarbejde. Medens det må anerkendes, at en række af de større EF-lande, særlig Storbritannien og Italien, men også Frankrig og Forbundsrepublikken Tyskland, har betydelige regio-

nale omstillingsproblemer, som kræver fælles indsats, er afviklingen af det danske betalingsbalanceunderskud et af de største økonomiske problemer for Danmark og et problem af samme karakter og vigtighed som de regionalpolitiske problemer i de større lande. Dette underskud har som sin hovedårsag den i slutningen af 1950'erne påbegyndte kraftige omstilling af dansk erhvervsliv fra landbrug til industri. Denne omstilling har ikke blot stillet krav om investeringer i maskiner og industribygninger, men også i boligbyggeri, infrastruktur m. v.

Danmark vil samtidig fastholde sit principielle synspunkt, at der bør herske lige konkurrencevilkår i hele EF-området — et grundlæggende princip i Romtraktaten — og at regionalpolitikken ikke bør anvendes på en måde, der fordrejer konkurrencevilkårene.

Som afslutning på de anførte betragtninger om EF-samarbejdet om valutariske, økonomiske og de dermed forbundne landbrugs- og regionalpolitiske spørgsmål vil jeg understrege den vægt, regeringen tillægger, at Storbritannien, Irland og Italien tilslutter sig EF-valutasamarbejdet gennem deltagelse i det såkaldte „slangearrangement“. Først når dette er sket, vil det være politisk muligt at gennemføre en væsentlig udvikling af samarbejdet om den økonomiske og monetære union, herunder på det regionalpolitiske område. Efter regeringens opfattelse vil det være en nødvendig og rimelig forudsætning for de resterende tre EF-landes indtræden i EF-valutasamarbejdet, at der opnås enighed om kreditarrangementer af væsentlig større omfang, end man hidtil har forestillet sig.

Fra dansk side erkender vi sammenhængen mellem det valutariske samarbejde og det økonomisk-politiske samarbejde i øvrigt.

Jeg skal herefter omtale arbejdsmarkeds- og socialpolitikken i EF.

Regeringens grundsynspunkt er, at man må give højeste prioritet til en indsats på det arbejdsmarkeds- og socialpolitiske område inden for EF-samarbejdet i den kommende tid. Vi finder, at EF på denne måde kan yde et væsentligt bidrag til en forbedring af det enkelte menneskes arbejds- og livsvilkår i samtlige medlemslande. Denne grundindstilling falder godt i tråd med den